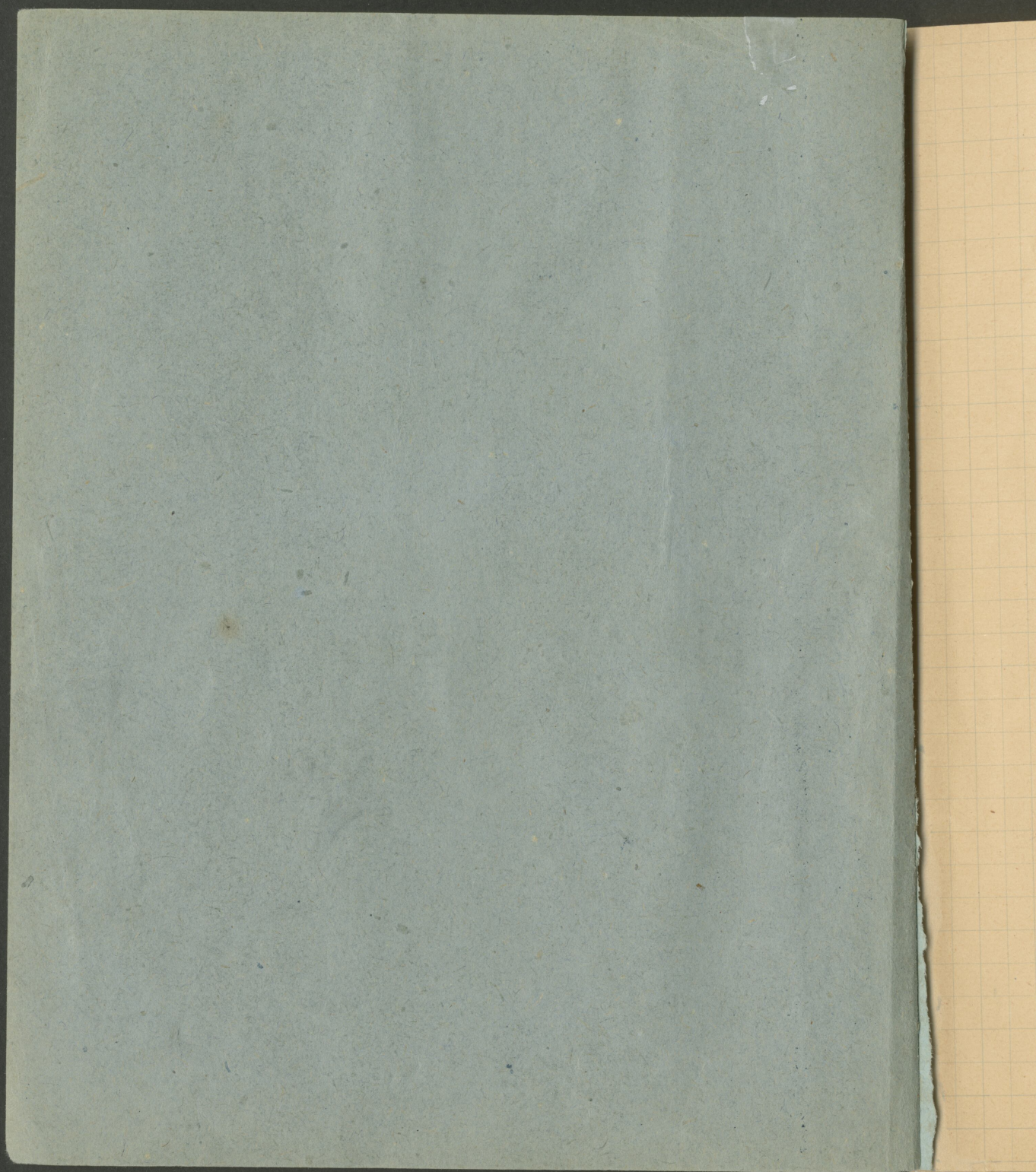

Pol

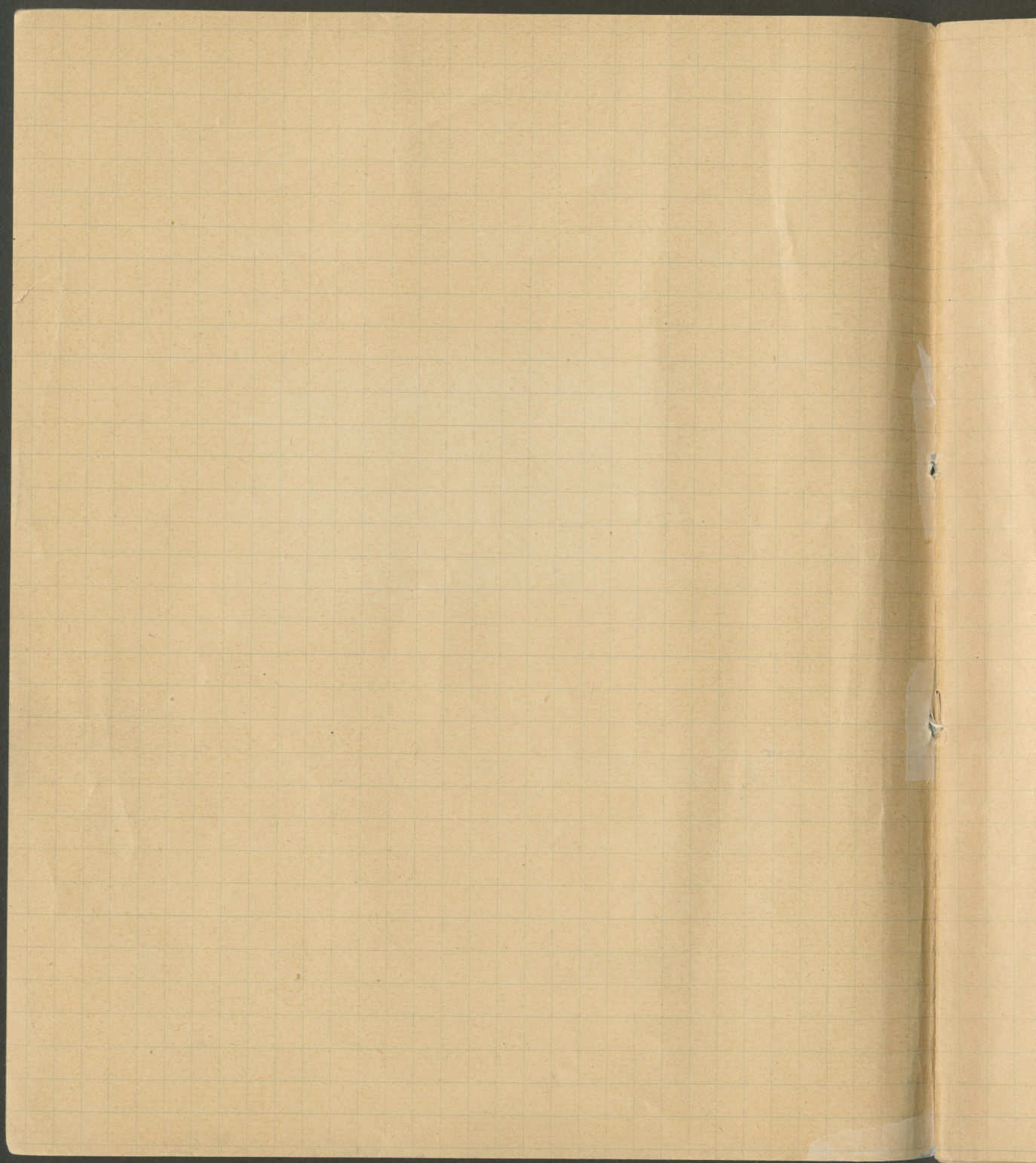

Tillägg till diktsamlingen
"Framtidens skugga"

Edith Fröding

Hyacinten

I

Jag står så tapper, så förvåningsfull
och säll.

Skall ödet kasta mig med snöbollar?

Må snön rinna i mitt bruna hår,
må snön kyla min saliga hals.

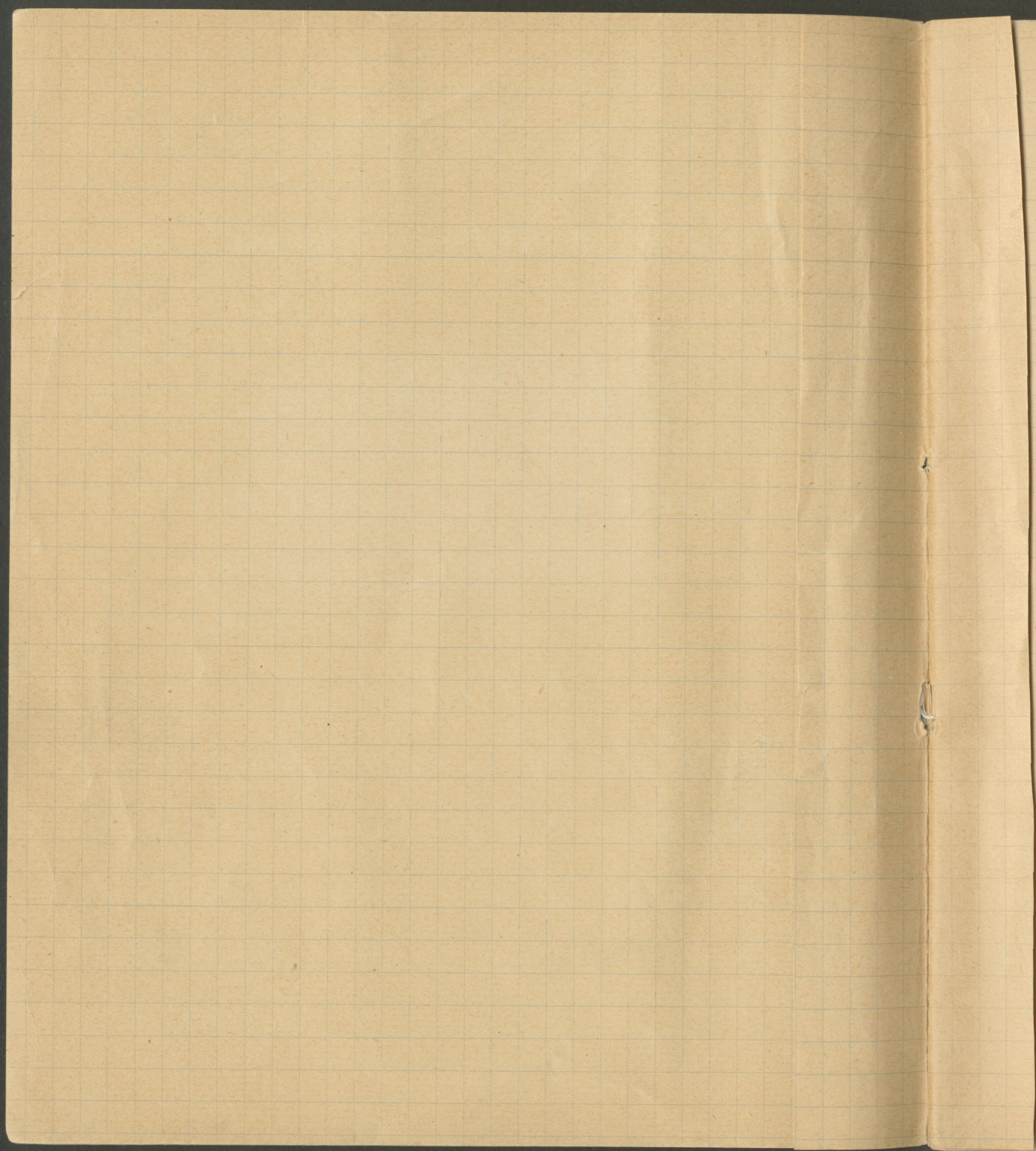
Jag höjer huvudet. Jag har min
hemlighet.

Vad är med mig?

Jag är obruten, en hyacint som ej kan dö.
Jag är en vårblomma med skära klockor
som stiger full av markens englösa triumf:
leva överträffligt, säkert, utan motstånd
i världen

Hyacinten

I

Jag står så tapper, så förvåningsfull
och säll.

Skall ödet kasta mig med snöbollar?

Må snön rinna i mitt bruna hår,
må snön kyla min saliga hals.

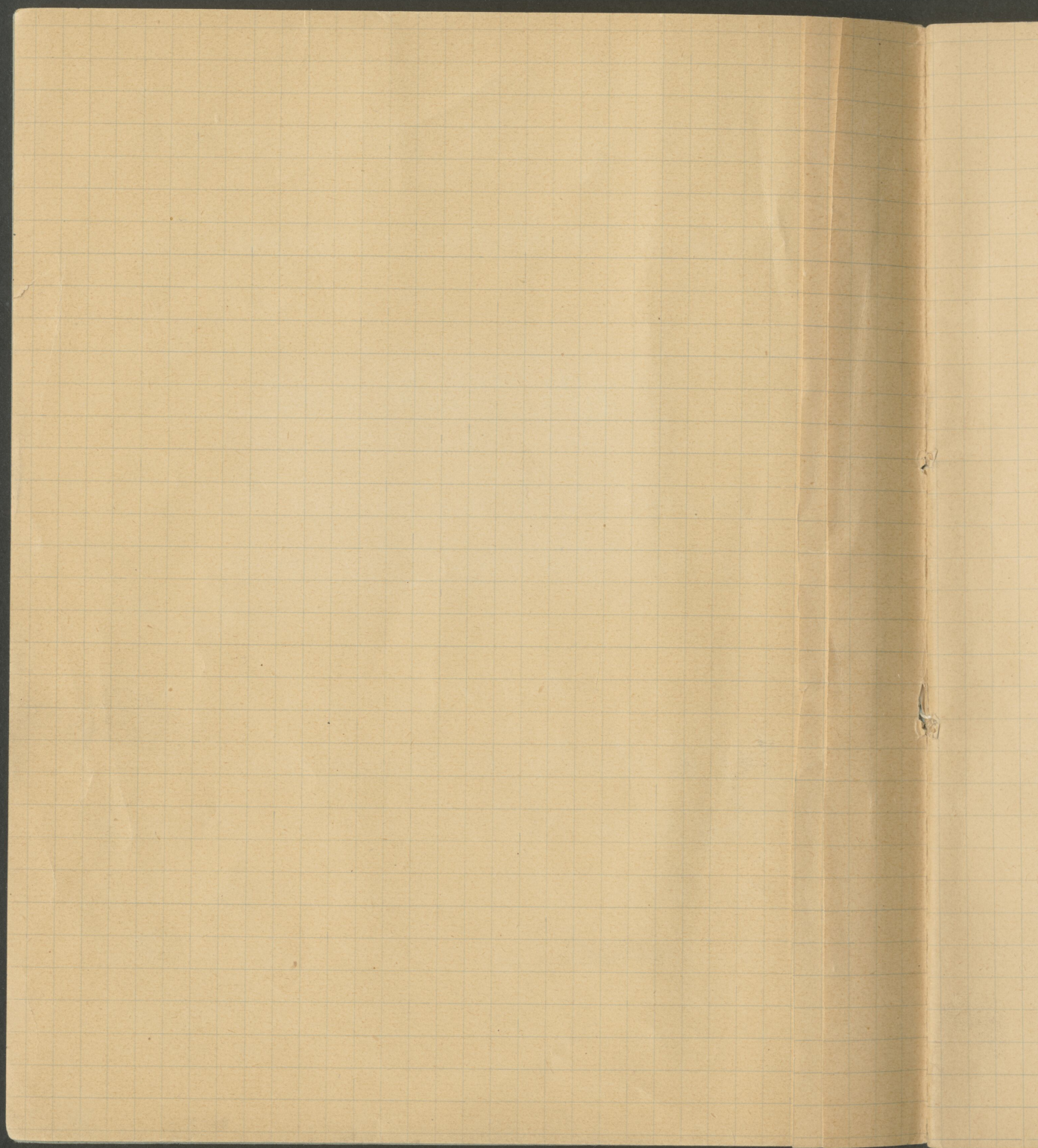
Jag höjer huvudet. Jag har min
hemlighet.

Vad rar med mig?

Jag är obruten, en hyacint som ej kan dö.

Jag är en vårblomma med skära klokar
som stiger full av markens englösa triumf:
leva oöverträffligt, säkert utan motstånd
i världen

Hyacinten

I

Jag står så tapper, så öwäntansfull
och säll.

Skall ödet kasta mig med snöbollar?

Må snön rinna i mitt bruna hår,
må snön kyla min saliga hals.

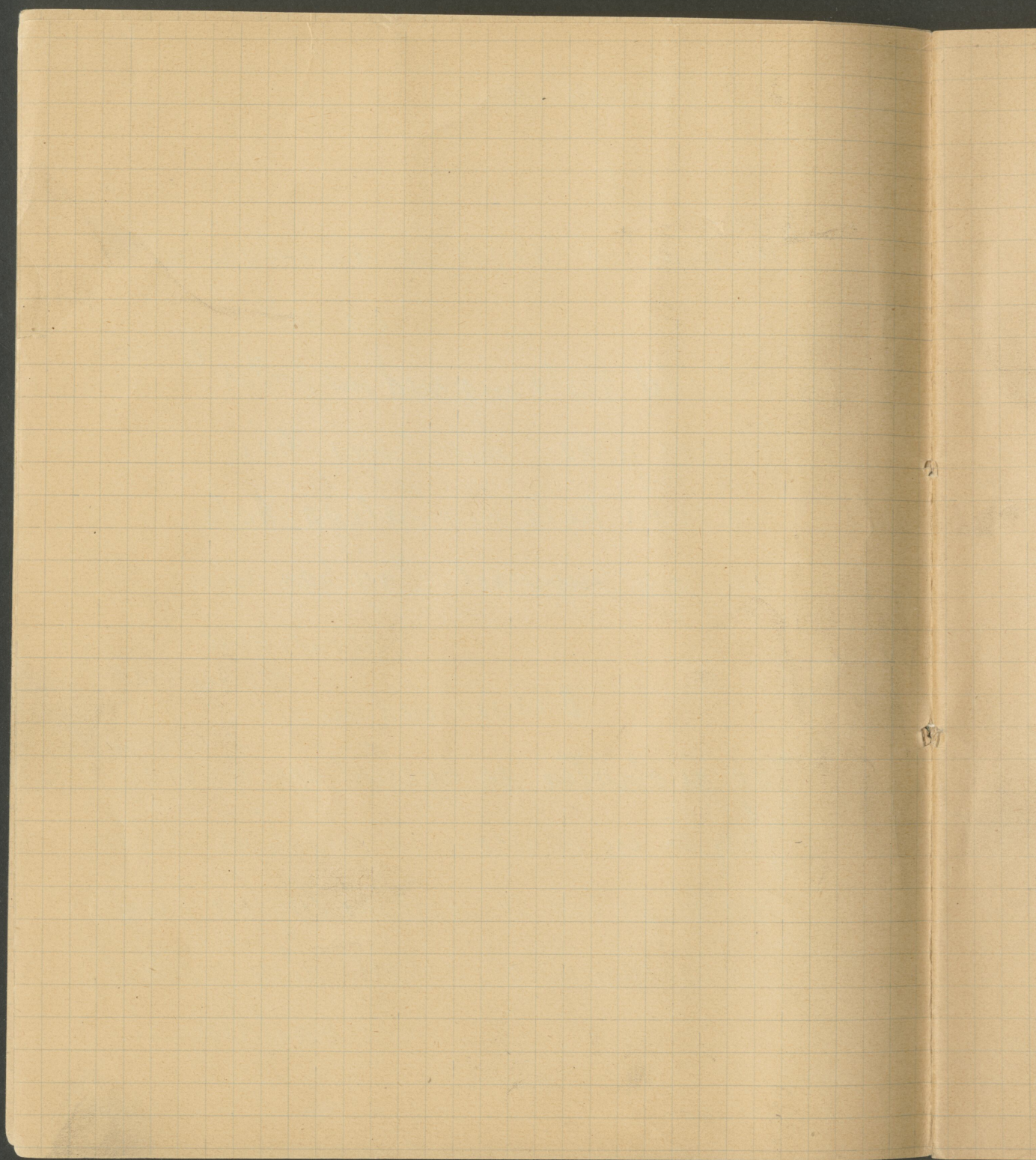
Jag höjer huvudet. Jag har min
hemlighet.

Bad i år med mig?

Jag är obruten, en hyacint som ej kan dö.

Jag är en vårblomma med skära klokor
som stiger full av markens englösa triumf:
leva öövertäffligt, säkert, utan motstånd
i världen

II

Jag växer upp en hyacint ur järnhård
grund.

Bryt mig med dina mäktiga, saftiga
händer — Liv.

Jag kysser din hand som är saftigare
än jag.

Bryt mig till smycke åt en drottning.

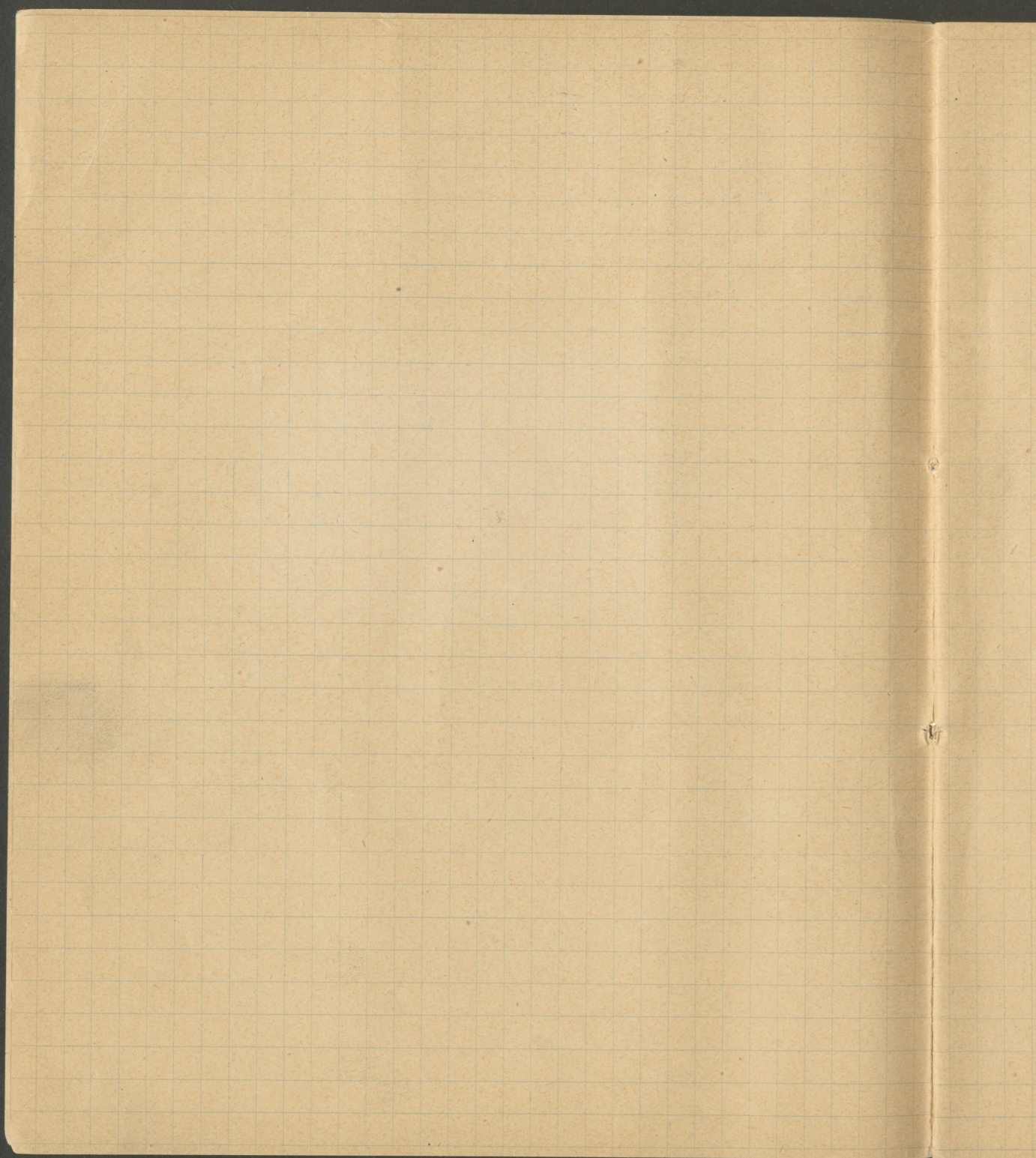
Om det finnes en sorglös och oökymsad
drottning

må hon hålla hyacinten som en spira
i sin hand

vårens sköna symbol, besläktad med
solen.

Fyra små dikter

I

Hur kan det vara så oallt i ett bröst
är den enda frågan i min filosofi.
Och mitt enda svar är: därför, därför
att jag vet.

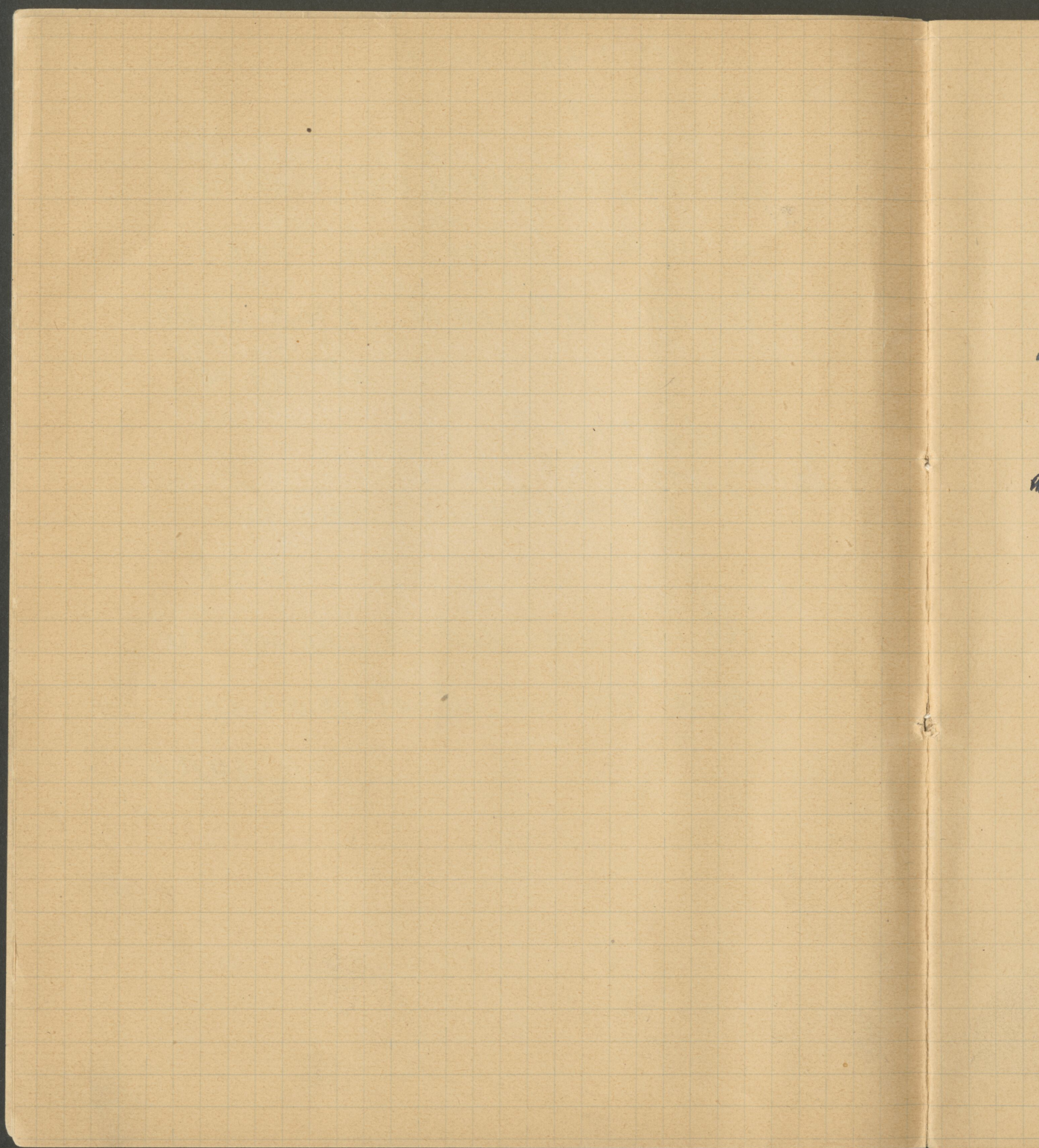
Vad vet jag?

Att jag skall vara avsvimnad i
solen

och icke vara död och icke segrare,
en sol som icke uthåller sin egen
uppgång

—

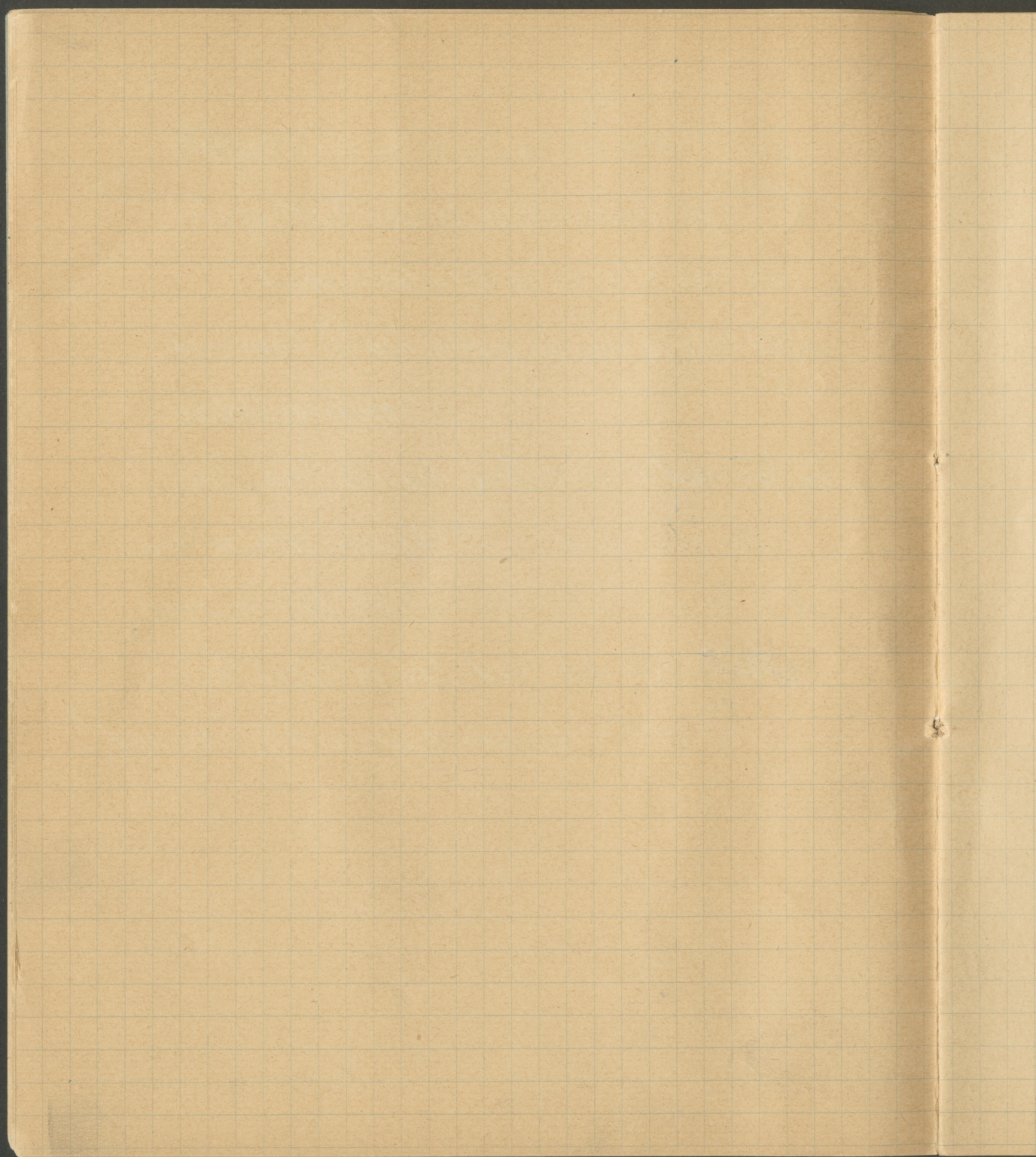

II.

Min krona är för tung för min kraft
Ja, jag lyfter den med lätthet,
men mitt stoft vill falla sönder.
Mitt stoft, mitt stoft du är hårdigt
sammanknuttet.
Mitt stoft, jag tror du börjas längta
till en lekista.
Nu är det icke den elektriska timmen,
mitt stoft du hör mig ej.

Jag är triumferande som livet självt.
 Bringa icke mig händer lycka?

Underliga Tid, du ~~för~~ hjälte hem med
 oerödda locken

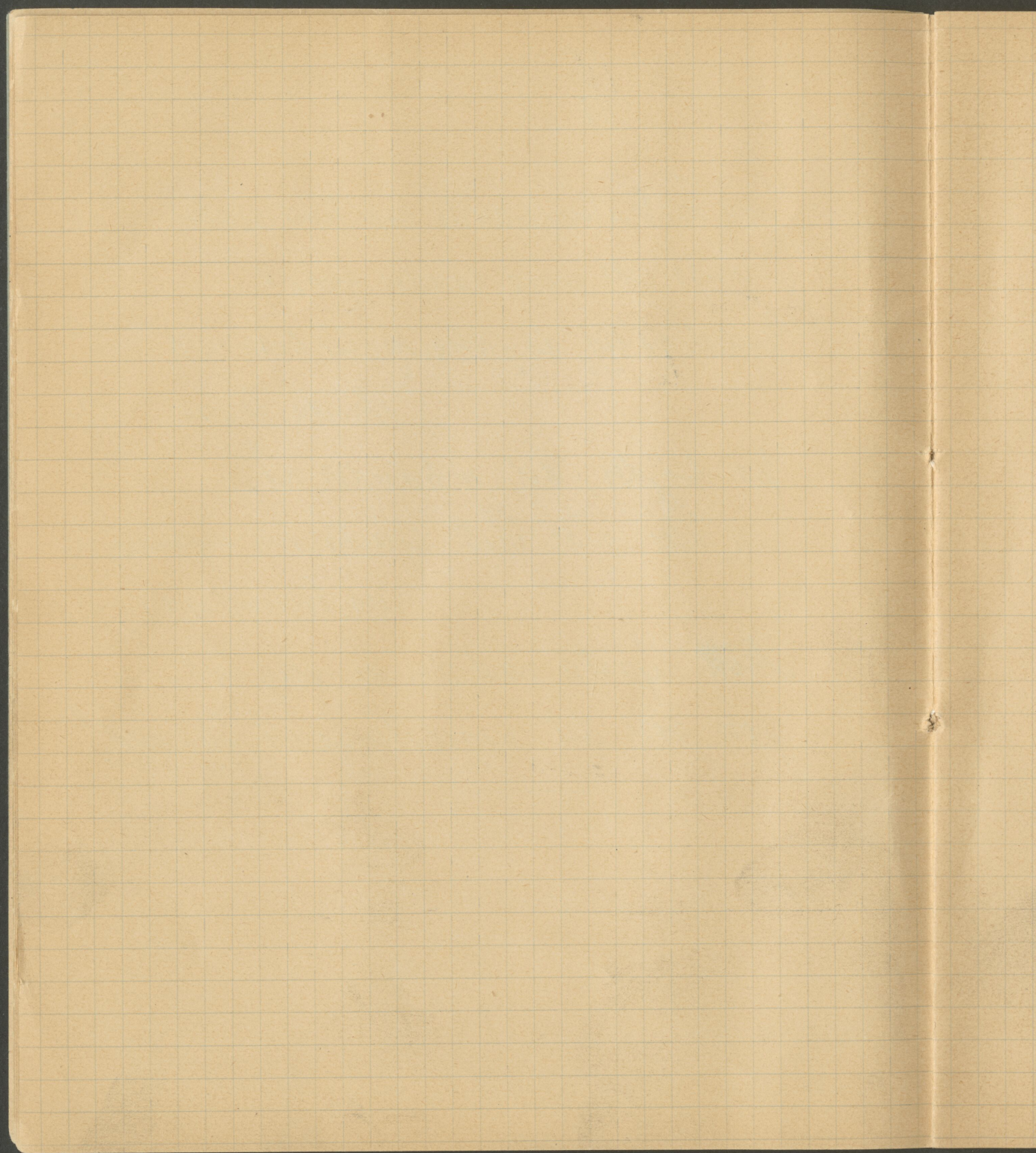
på höjden, dit ej händer nå.

Och åser står mitt hjärta som argunder
 och triumferar.

Mitt hjärta vad du är sorglöst,
 som vare det kiselstenas att lida med.²

IV

Det regnar, det regnar på mig i ströda
strömmar.

— — — — —
Ii så liltet söndras jag ännu ick mitt
hjärta.

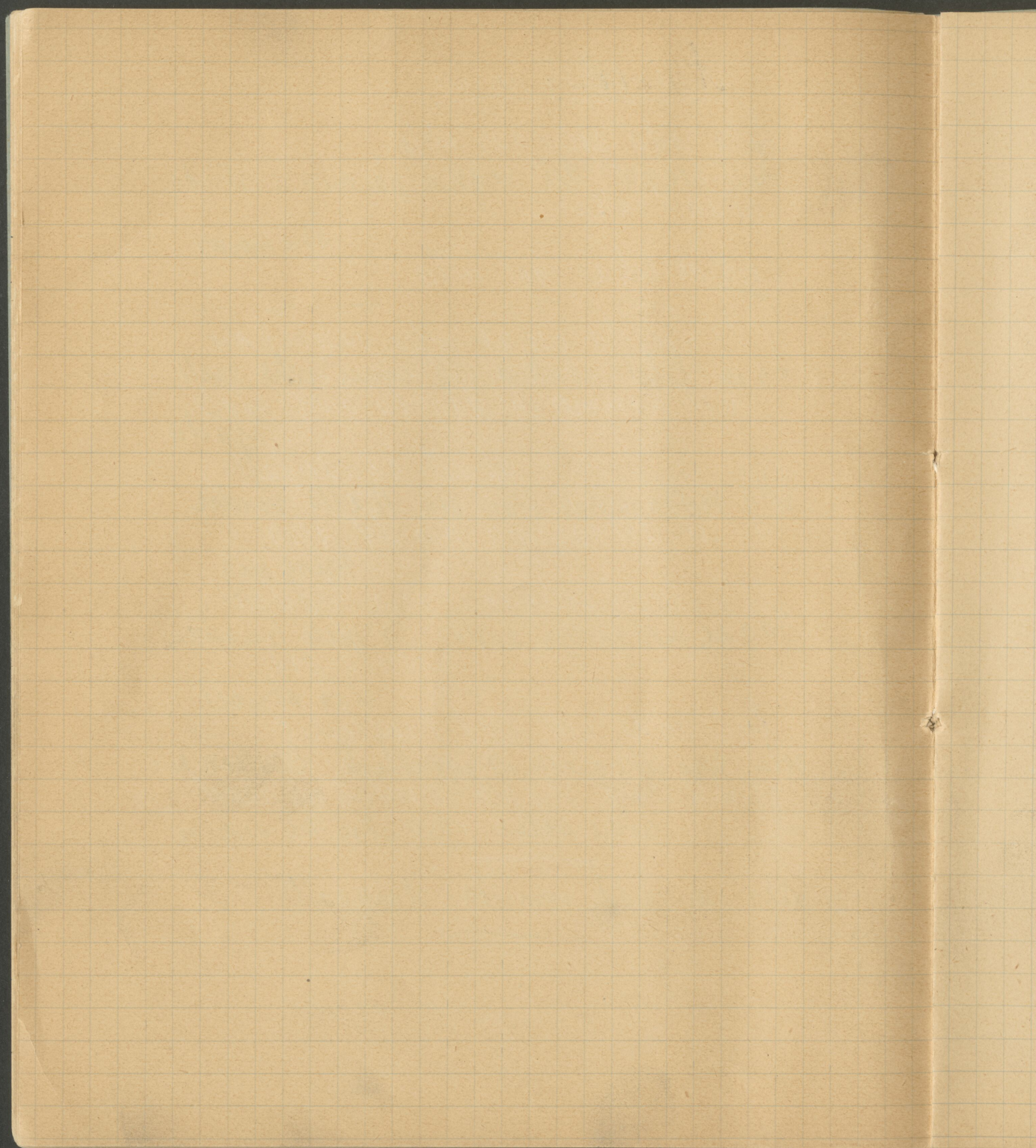
Må motgångarna blåsa som kalla vindar
bring mig

Jag är medgången själv. På min panna
står skrevet:

solen kan icke gräta ett ögonblick. Den som vill
döda solen, får sträcka vapen.

han ser, vad som är starkast

Animalisk hymn

Den röda solen går upp

utan tankar

och är lika mot alla.

Vi fröjda oss åt solen såsom barn.

Det kommer en dag då vårt stoft

skall sönderfalla,

det är det samma när det sker.

Nu lyser solen in i våra hjärtans

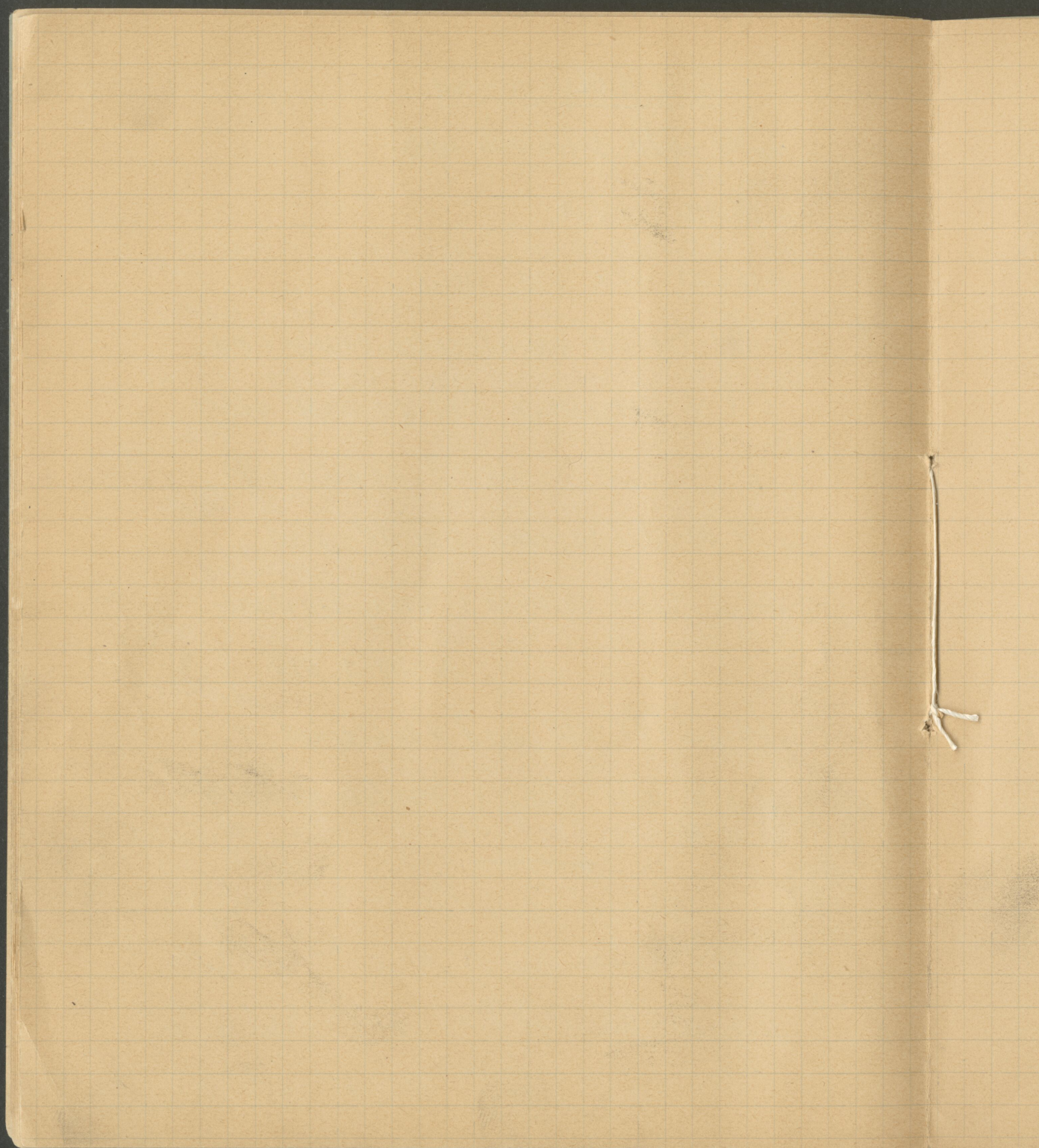
innersta vrå

fyllande allt med tanklöshet

stark som skogen, vintern och havet.

Sol

Jag är såll.

Djärva morgonsol, lys mig i ansiktet,
rör vid min panna

nej du hör ren mitt **hög**modiga hjärtas
svar.

Mitt hjärta blir övermodigare med varje
solomlopp.

Det är som hölle jag solens disk i minas
händer.

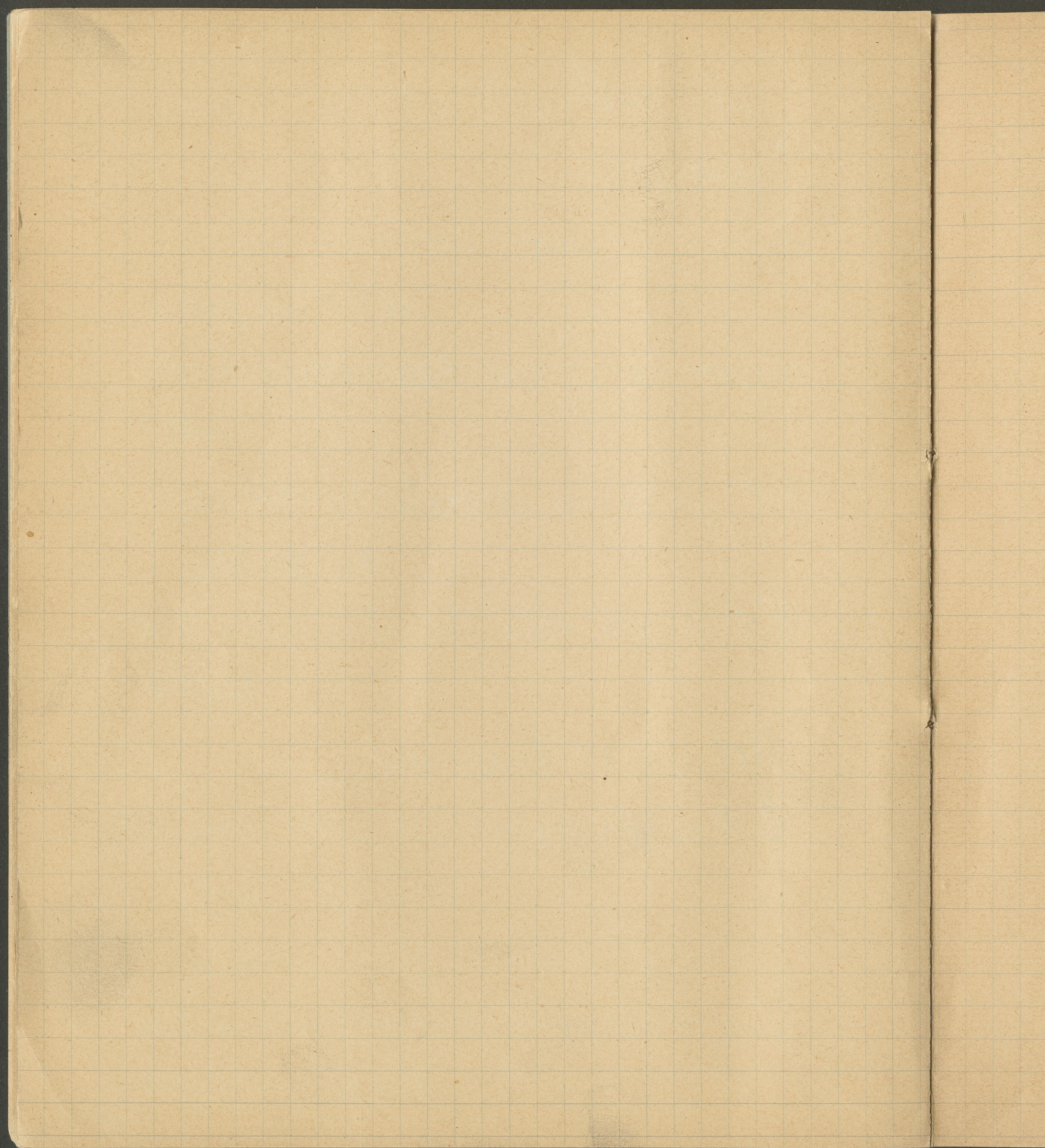
flott för att krossa den.

Det är som gästade jag jordens tillfälligt,
fly blygt, lätt

för att med en skur av speord väcka den.

O du övermodigaste bland hjärtan, sträck ut dina
armar mot solen

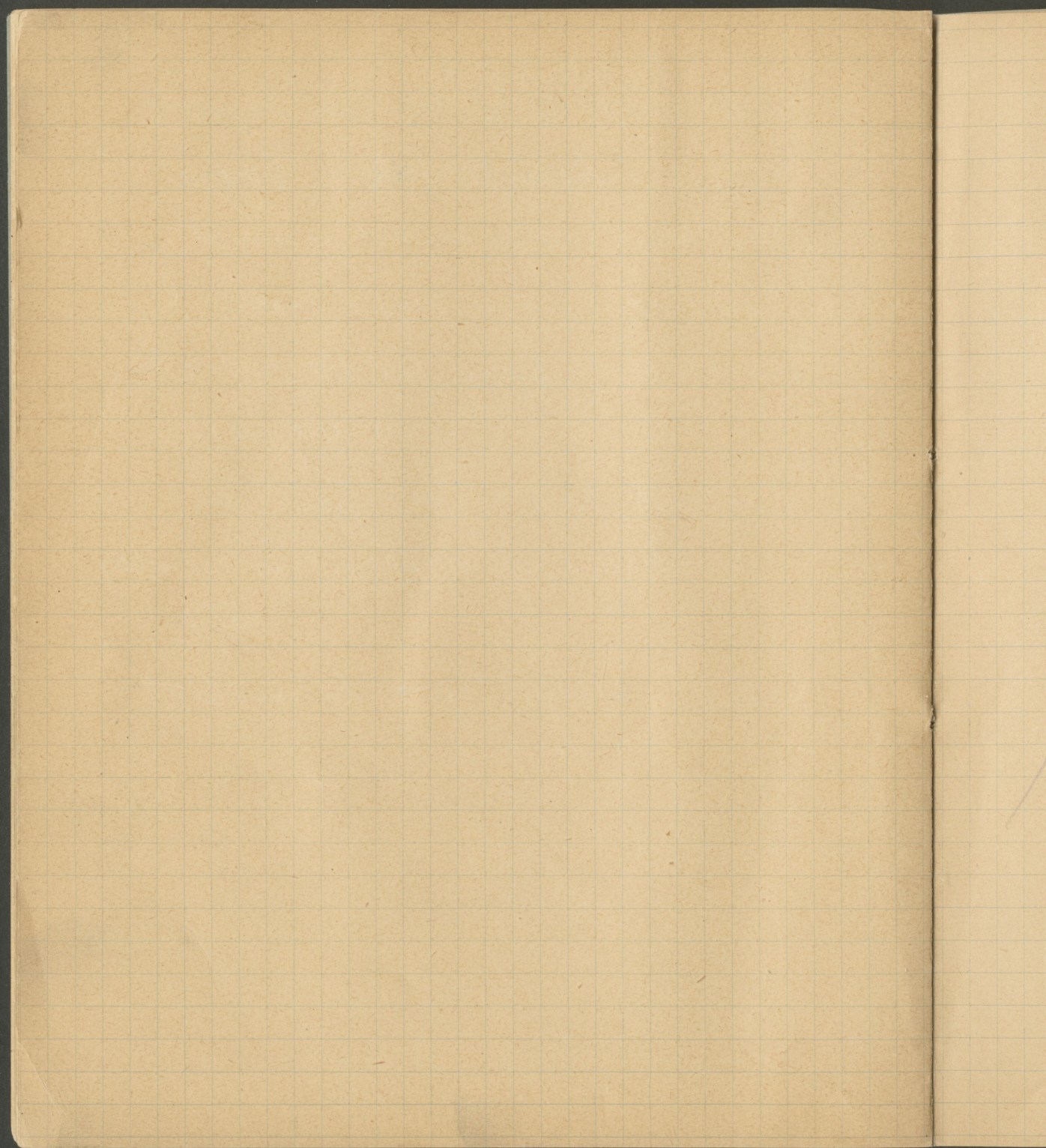

fall på knä och låt ditt bröst bli genom-
trängd av solen, solen.

Ogonblicksbild.

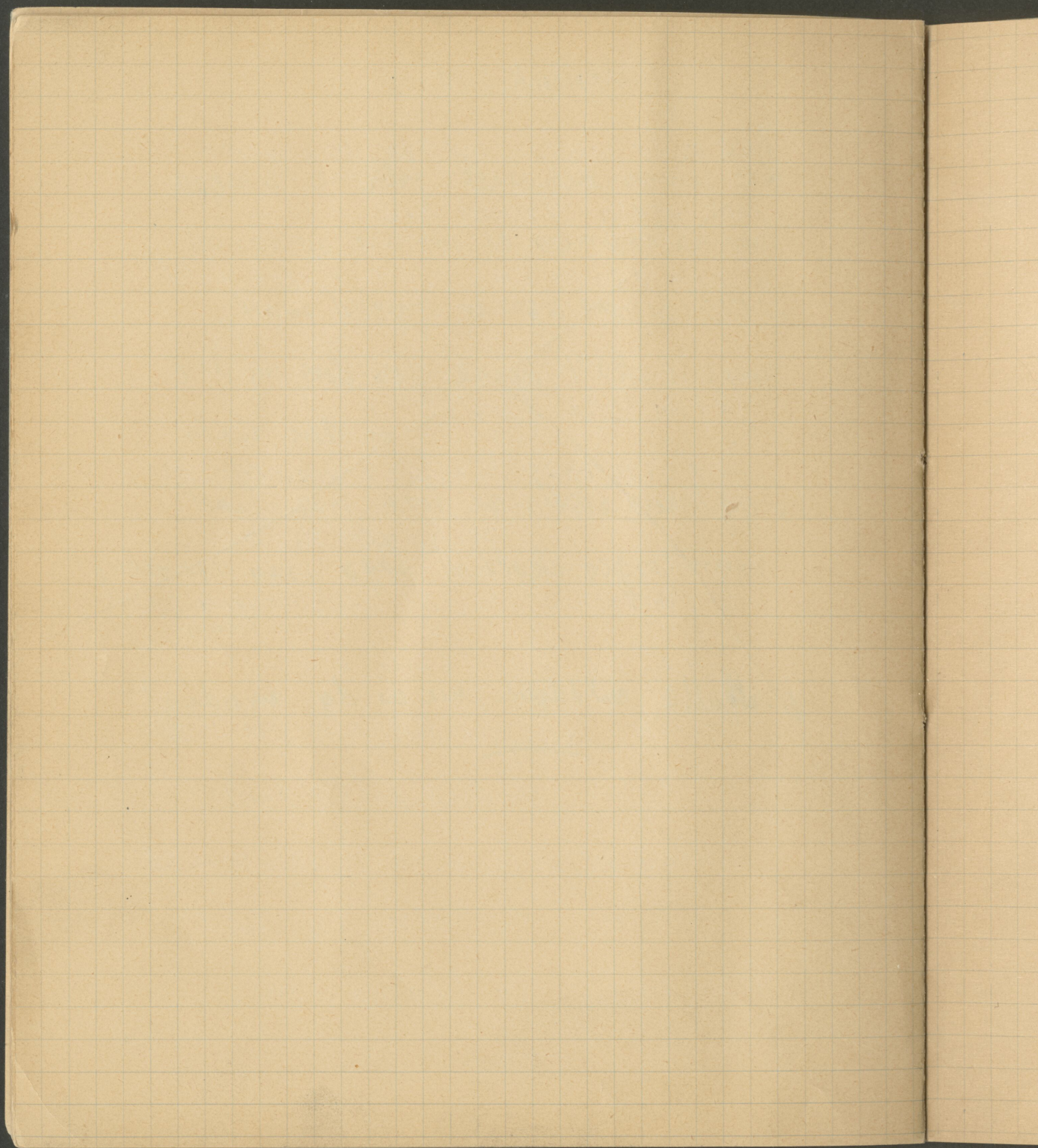
Det finnes sliktartadt folk i Europa
men hålsade vare de, som äro av vår art.

Bolschevismens seger är mycket snabb,
men vi skall hinna föra dem, ty den
är den sista.

Tyg larva skola vi lösa från livet,
munkborger skola vi taga från mänsklig
het.

brattfulla, vilddjur, nu är du myndigt

Beslut

Jag är en mycket mogen människa
men ingen känner mig.

Mina vänner göra sig en falsk bild
av mig.

Jag är icke tam.

Jag har vågt tanketer i mina örnklor
och känner den väl.

O örn vilken sötnai dina ringarflykt.

Skall du tiga på som allting!

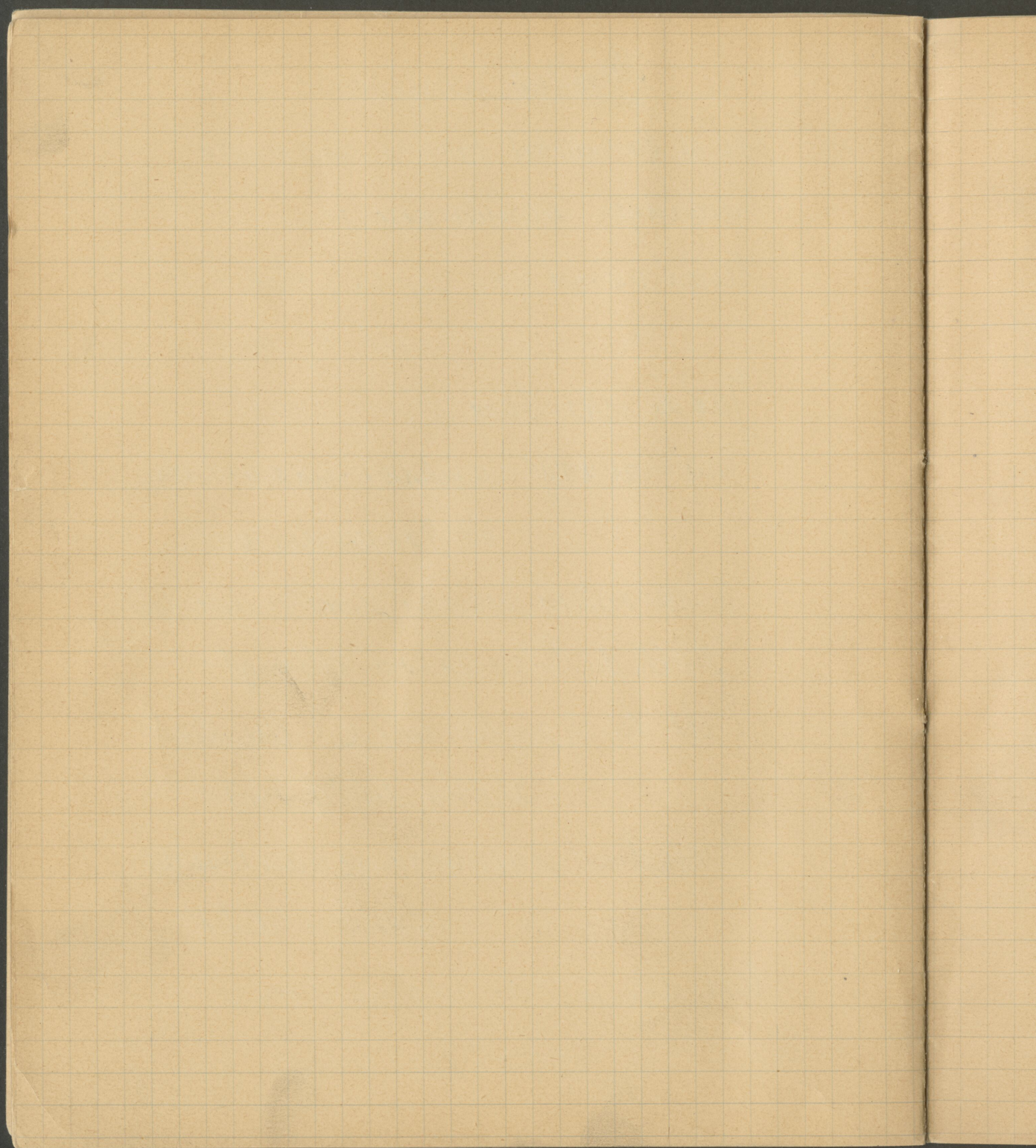
Vill du kanske dikta? Du skall
aldrig dikta mer.

Varje dikt skall vara sönderirrandet
utav en dikt,

icke dikter, men blomärken.

Blistens trängtan

Jag är öra.

Det är min bekännelse.

Ja diktare

aldrig något annat.

Jag föraktar allting annat

För mig finns ingenting än poesi

i örneflykten

Had sker i örneflykten?

Alltid detsamma, det evige.

En bliv skjutet ner från himlen

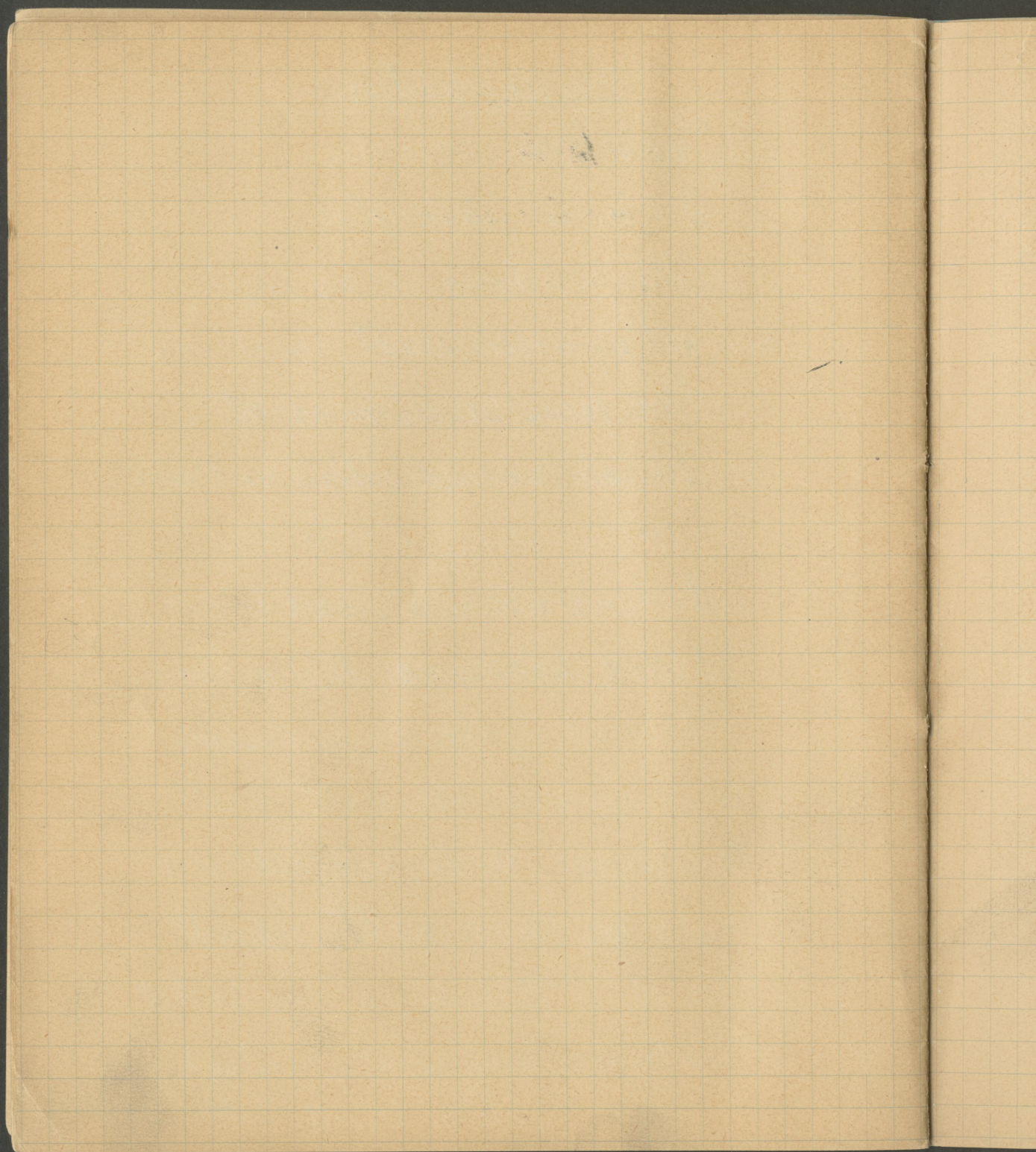
i ändlös begärlighet

älskande hemlighetsfullt som

då en ny värld blir till.

Den stora Trädgården.

Alla ³äro vi ²hans lösa vandrare

och alla äro vi syskon.

Nakna gå vi i trason med vår rangel,

men vad äga furstarna i jämbredd med oss?

Skatter strömma till oss genom luftens

som icke mätas med guldets vikt.

Ju äldre vi bliva

desto mera veta vi att vi äro syskon.

Vi hava ingenting att skaffa med oss

öfriga skapelsen

är att giva den vår själ.

Om jag hade en stor trädgård

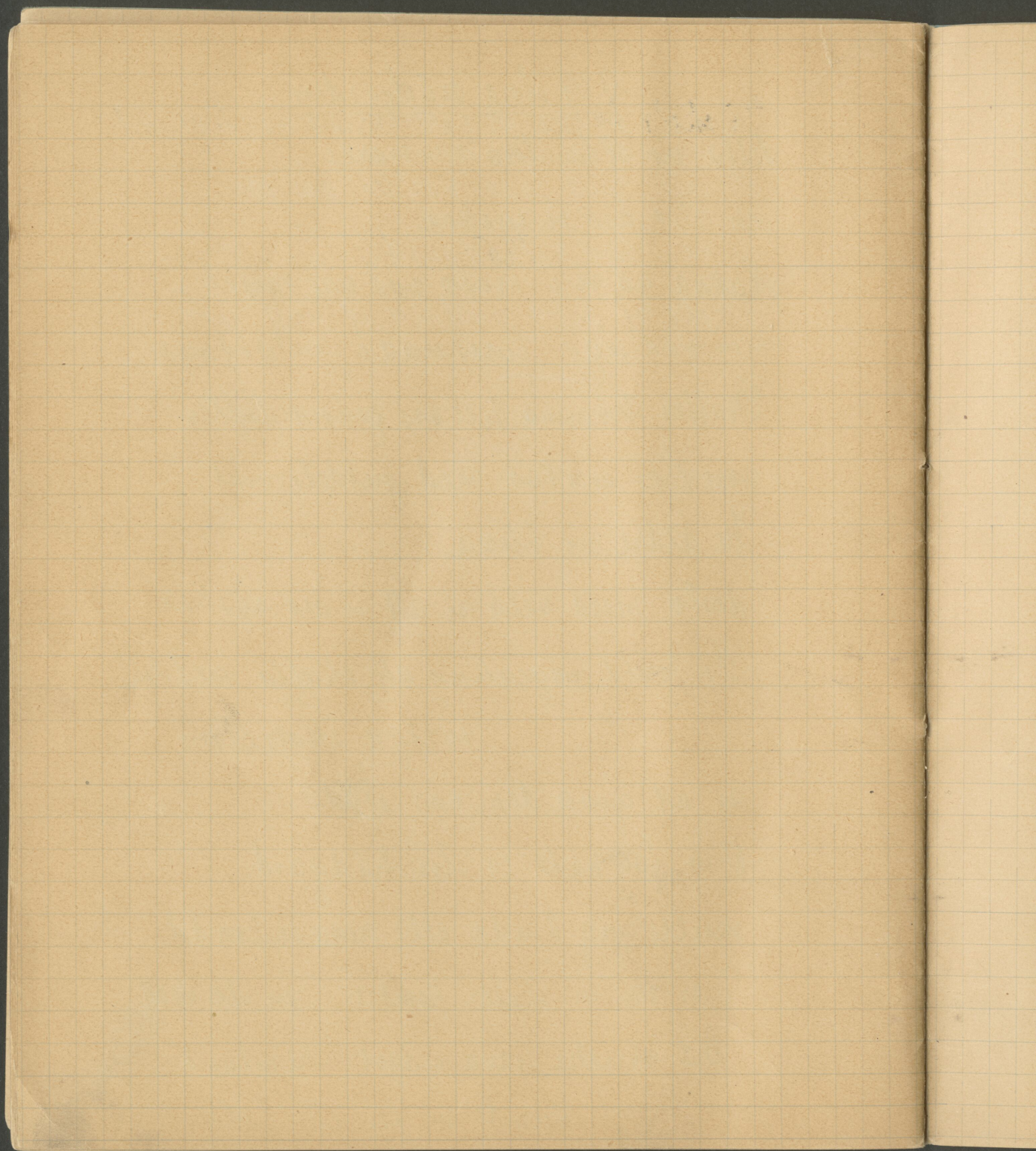
skulle jag bjuda alla mina syskon dit

Var och en skulle hemta en stor skatt.

Då vi icke hava något hemland

Kunde vi bli ett folk.

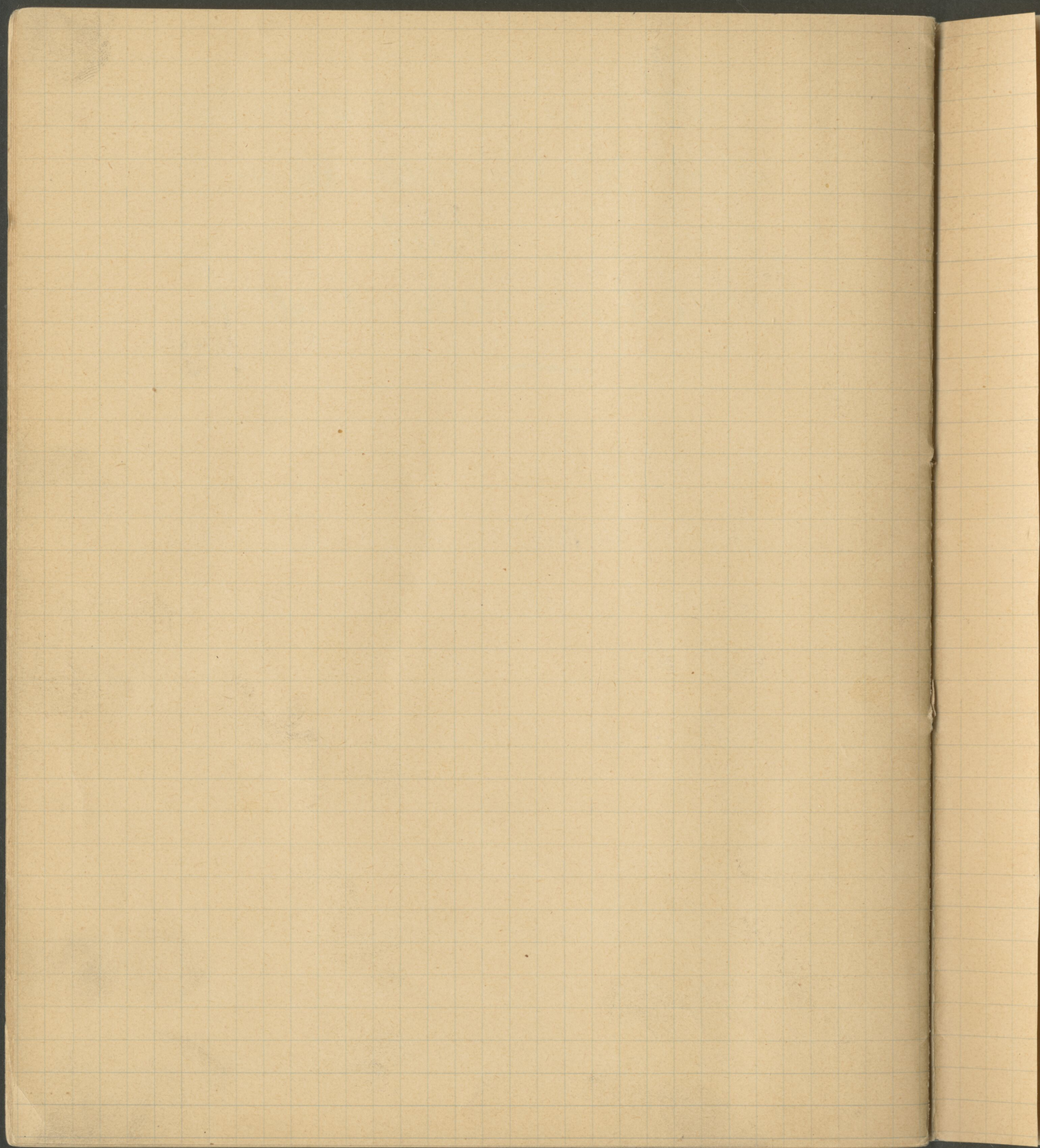
Vi skola bygga ett palles kring vår trädgård
att intet gud från världen nås oss.

Us vår systa trädgård

skola vi gea världen ett nytt liv

Stjärnan.

Vad vet du? Vad vet du?

Det är farligt att säga.

Jag känner lyckan i min hand, lyckan i alla
jag har turen, den stora turen i mina **fingrar**.

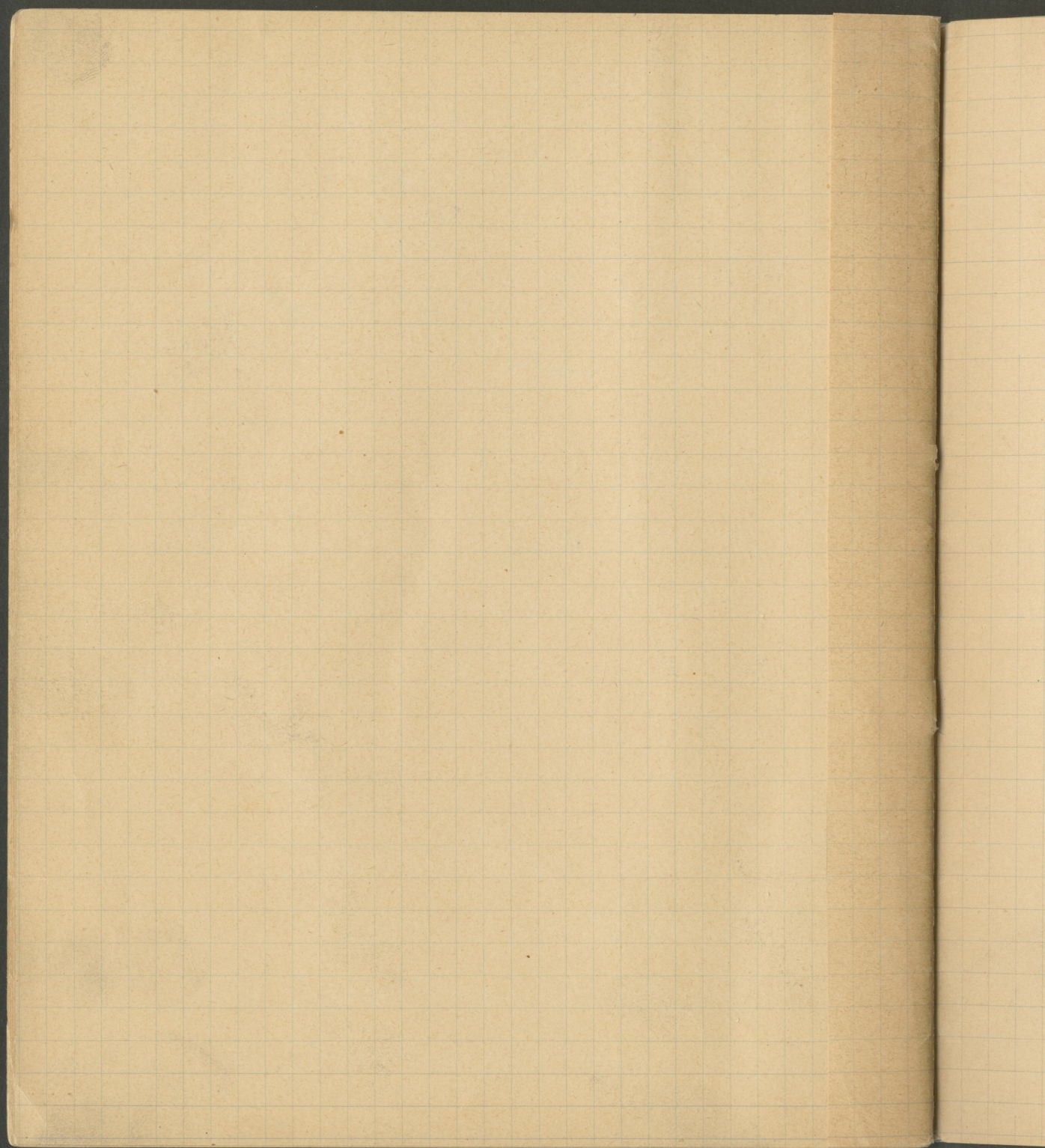
O underbara tur!

Jag hör till dem som tro på sin själva:
det är att gripa ödets hemliga makter.
Vad kunna ödets hemliga makter då man griper
med händer starka av sanning ^{dem}.

Fördärliga ord, fördärliga.

Men min själva förnekar sig ej.
Infor min själva som hotande står
jag känner min osäkerhet

Stjärnan.

Vad vet du? Vad vet du?

Det är farligt att säga.

Jag känner lyckan i min hand, lyckan i att
jag har turen, den stora turen i mina **fingrar**.

O underbara tur!

Jag hör till dem som tro på sin själva:

det är att gripa ödets hemliga makter.

Vad kunna ödets hemliga makter då man griper
med händer starka av sanning ^{dem}.

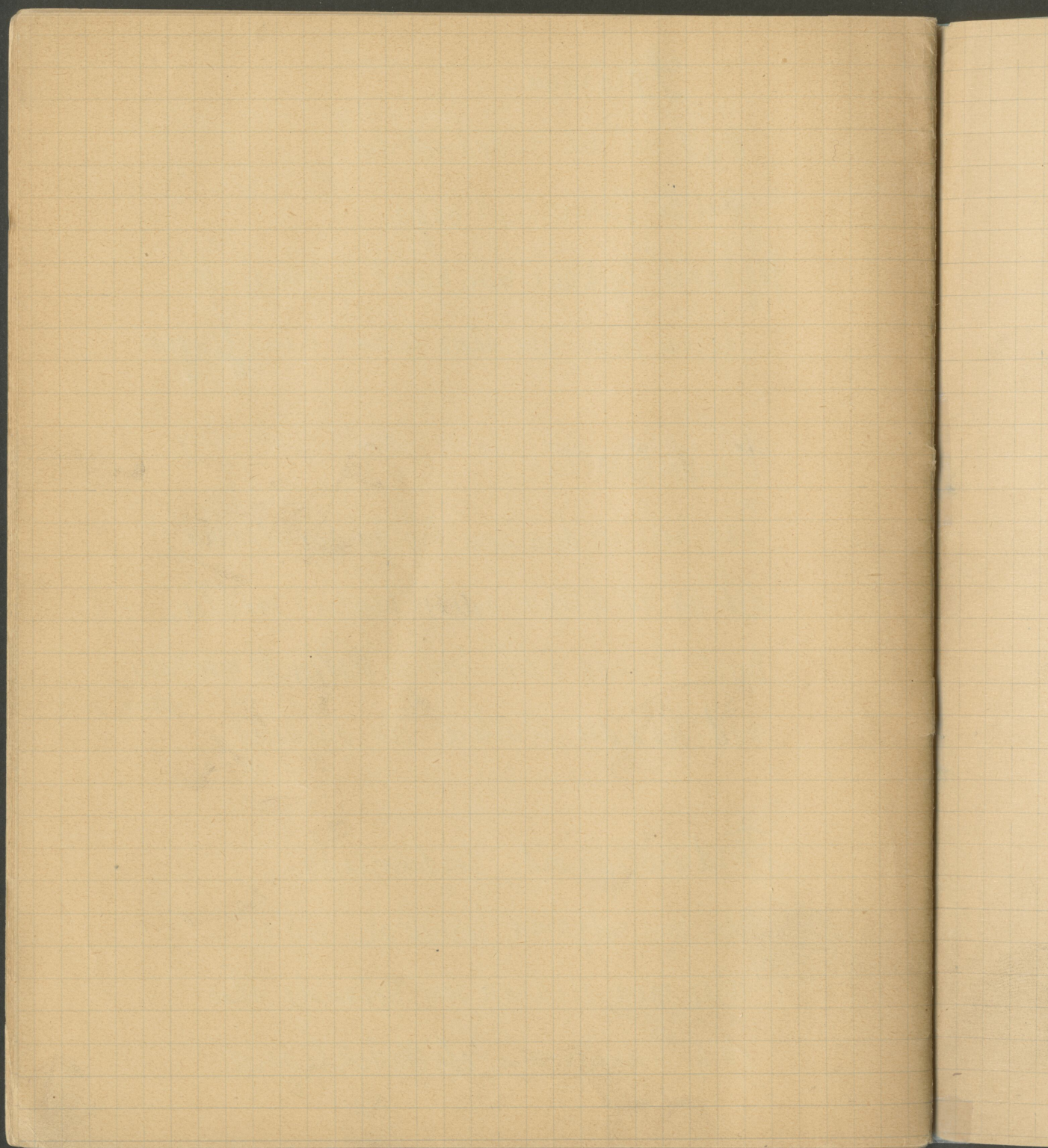
Föredärliga ord, föredärliga.

Men min stjärna förnekar sig ej.

Ynfor min stjärna som hotande står

jag känner min osäkerhet

Var skall jag få den tunga hand som fattas
svår det?

Man frågar mig icke, säger min själ
människorna hölj ditt ansikte för det
ofattliga

det egna, det egna skall ge dig
kraften
